

Predikan 2 Advent, 1 årg. Centrumkyrkan 2017.

Mika 4:1-4, Lukas 21:25-36, *Guds rike är nära.*

Psalm: 111, 108, 254, 109, P&S 732/Sv Ps 490.

Idag målas skräckbilder upp om tidens slut.

Det är ett sk apokalyptiskt bildspråk
som målas upp och förmedlas.

Bilder som rymmer alltings slut
och om den dom som ska komma.

Och i vårt kyrkoår knyts 2 Advent
samman med Domssöndagen.

Med människans slut - världens slut - och *Kristi återkomst!*

Under båda söndagarna kan texterna läsas
lika symboliskt som existentiellt,
som påminnelser om livets begränsningar
och om att vi har ansvar för vad vi gör,
i våra liv och med våra liv.

Tidigare i Lukasevangeliet (17:20-21,
lästes Sön före Domssöndagen, 3 årg, 2017),
där är Guds rike snarare något osynligt
som finns inom var och en
och om vilket man inte kan säga:
”Här är det eller: Där är det.”

Nu ges en bild av en våldsamt och övernaturlig ankomst
som skapar skräck bland människorna.

Men i Mikas vision omvandlas krigets vapen till
jordbruks- och odlingsredskap.
Det som tidigare skördade liv,
används nu till att främja livet.

*

- Men är dessa båda bilder motstridiga
eller hänger de samman?

Är den våldsamma ankomsten ett svar på människans
misslyckande: att skörda liv istället för att skörda säd?

Men vi inser, samtidigt som vi läser dessa texter,
att de är lika aktuella idag
som de var för flera tusen år sedan.

Och vad vi också får del av

är att människorna för flera tusen år sedan
stälde sig samma frågor som idag:
- Hur kan Guds rike – i förståelsen:
rättvisa, fred och kärlek - bli verklighet i vår värld?

Men samtidigt blir texterna bilder för
en människas djup och höjd på ett existentiellt plan.
Med allt det vi bär på av sorg och smärta,
av glädje, drömmar och förhoppningar,
av misslyckanden och besvikelser.
Av allt som blev och av allt som blev annorlunda,
på gott och på ont...

Här finns de tre dimensionerna med:
Det som har varit – det som är – och det som ska komma:
För det är i dessa tre dimensioner som vi ständigt rör oss.

Men vad gör dessa bilder och upplevelser med oss själva?
Att vi ständigt lever i en kamp,
samtidigt som vi lever i Advent:
I väntan på hans ankomst?
- Med oro och tillförsikt,
med rädsor och förhoppningar...

Ja, vi kan nog bara svara på dessa frågor
utifrån våra egna erfarenheter.
Erfarenheter som vi kan dela med varandra
- då vi kan inse att vi bär på många likheter –
insikter som kan få oss att räta på ryggen,
som kan få oss att höja blicken.

*

Guds rike är nära – i Kristi återkomst.
Guds rike är nära – inte långt ifrån oss, utan här och nu.
I mitt hjärta, hos alla jag möter
och i den värld som jag älskar.

För trots alla motsättningar och konflikter,
så bär jag på ett hopp:

Ett hopp som handlar om en bättre värld,
och ett hopp om att jag ska kunna bidra till den på bästa sätt.
Men det är ett hopp
som samtidigt får mig att ställa frågor:

- *Hur visar jag på att Guds rike är nära?*

Inte bara i det jag säger och gör
utan även i mina tankar om andra?

Så att jag kan stå med rak rygg
och med fast blick skåda in i hans ögon,
den dag han kommer åter?

Kan jag det?
Jag hoppas det!
Eller är det bäst att han dröjer lite till?!

Världens slut – och människans slut:
Då vi får möta vår befriare.
Och då jag är övertygad om
att Gud möter oss alla såsom vi är.

Att vi får möta en Gud som säger till oss:
Du är min älskade dotter,
du är min älskade son,
se jag gör allting nytt!

Men berättelserna har också ett kosmiskt och globalt
perspektiv: det är inte bara människornas själar
- utan hela verkligheten som kan vänta på
en upprättelse och nyskapelse från Gud.

Andra Advents Kristusbild är
”människosonen på moln med ”makt och stor härlighet”.
Molnet symboliserar Guds närvaro.

Makt och härlighet är också kända gudsattributsom
understryker människosonens roll som domare
och härskare i kampen mot förtryck och ondska.

Talet om tidens slut handlar här om individers
och kyrkors ansvar för att leva så,
under sin begränsade tid på jorden,
att de utan att skämmas kan möta den Gud
som vill skapa en rättvis värld.

Våra försök till en bättre värld kan inordnas i Guds
nyskapande av verkligheten,
och ses som trädens knoppar som förebådar sommaren.

Se på trädens blad som spirar,
se på blommorna som knoppas!
De är tecken på att livet ständigt kommer åter,
ett liv i överflöd!

Men bilden av en Människoson,
som till sist ska visa sig större än mänskliga makthavare,
bär endast sina drag av den människa Jesus var.

Bilden av en härskare bryts mot bilderna som beskriver
närhet och kärlek, upprättelse och befrielse.

Orden från Lukas text kommer från en människa
som snart ska dö och som i sitt inre redan bär på
den totala utsattheten.

I denna situation möter han oss idag.
I lidandet, men också i hoppet om en ny framtid,
här på jorden, i Guds rike som är nära,
i evigheters evigheter.

Psalm: *Du kom – Advent*

En psalm som jag skrev till 2 Advent 2014.

... Amen.

Du kom – Advent

v 1. Ord som söker nya vägar
genom bruset i min själ.
Mina tankar ständigt snurrar
utan fäste på sin färd.

Ref. Men du kom, kom, kom
och du bad mig följa dig.
Ja, du kom, kom, kom
för att visa mig vart himlen är.

v 2. In på törnbeklädda stigar
utmed stupets bittra rand.
Minna bara fötter snubblar
utan stadga, utan sans.

Ref. Men du kom, kom, kom
och du bad mig följa dig.

Ja, du kom, kom, kom
för att visa mig vart himlen är.

v 3. Och på kinden känns en smekning
och i örat hörs en sång.
Sången om det nya livet
den som ängeln sjöng en gång.

Ref. För du kom, kom, kom
och du bad mig följa dig.
Ja, du kom, kom, kom
för att visa mig vart himlen är.

Av Ewa Schmidt, Advent 2014.